

Πρέπει νάμουν ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶ σάν ἐγού-
ρισα μιὰ φορὰ στὸ χωριὸ ἀπ' τὴν ξενιτειὰ νὰ
δῶ τοὺς δικούς μου. Ἦρθαν ὅλοι οἱ παλιοὶ φίλοι
κι' ὅλες οἱ παλιές φιλικές νὰ με δουνε. Ἦρθε
ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ ἡ Δέσποινα,
παντρεμμένη κοπέλλα με δύο παιδιὰ. Τῆς μί-
λησα καὶ μοῦ μίλησε γιὰ πρώτη φορά. Τῆς εἶπα
καὶ μοῦπε γιὰ χίλια πράγματα· τὰ παιδιὰ της,
τὴ μορφὴ καὶ ξυπνάδα τους, τὰ ταξίδια μου,
τὴ χαρὰ μου ποὺ βρίσκω τὴ γοργή μου τόσο καλά.
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ χύθηκε ἕνας ποταμὸς λόγια, καὶ
γιὰ τὴν πρώτη ἀγάπη μας, γιὰ τὴν ἀξέχαστη
ἐκείνη ἀγάπη, καθὼς τότες, ἔτσι καὶ τώρα—δὲν
εἶπαμε μῆτε λέξη!

ΤΑΣΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

Ο ΕΝΔΟΞΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ

Διήγημα

Εἶμαι δυστυχής, δυστυχής εἰς τὸ ἔπακρον· ἔχω
ἕνα διαπρεπῆ ἀδελφόν. Τὸ ἐπ' ἐμοί, οὐδόλως εἶ-
μαι διαπρεπής, καὶ θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημέ-
νος ἐάν δὲν εἶχον διαπρεπῆ ἀδελφόν. Ὅσοι ἔχουν
ἀδελφούς ἐνδόξους διὰ τὰ κατορθώματά των,
ἢ ὅσοι εἶδον ἀπλῶς σκιάν μεγαλεῖου πίπτουσιν
ἐφ' ἑαυτῶν, θὰ ἐννοήσωσι τὸ βάθος τῆς δυστυ-
χίας μου.

Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἰωσήφ Βαζῶ.

Τὸ ὄνομα τοῦ διαπρεποῦς ἀδελφοῦ μου εἶνε
Ἰωσίας Βαζῶ. Ἡ διαφορὰ εἰς τὰ βαπτιστικά
ὀνόματά μας εἶνε πολὺ μικρά, καὶ ὕπερ χειρό-
τερον, τὸ ἐπώνυμόν μας εἶνε ἐντελῶς τὸ ἴδιον.

Ἐάν παρευρεθῶ εἰς συναναστροφὴν, ὁ θεράπων
ὅστις ἀναγγέλλει τὴν εἴσοδον ἐνὸς ἐκάστου τῶν
κεκλημένων, ἐκφωνεῖ: «Ὁ κ. Βαζῶ!» Εἰς τὸν
ἦχον τοῦ παγκοσμίου φήμης ὀνόματος τούτου
πὰς τις στρέφεται πρὸς ἐμὲ μετ' ἀπλήστου πε-
ριεργίας, ὡς ἐάν ἤμην ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ ἢ ὁ
σὶρ Αὐγουστος Χάρρις. Οἱ ἄνθρωποι ἐμβλέπουσι
πρὸς ἀλλήλους καὶ ψιθυρίζουσιν: «Ἔτσι, ὁ ἑξοχος
Βαζῶ εἶν' ἐδῶ ἀπόψε!» καὶ αἱ κυραὶ κυττάζουσι
λαθραίως εἰς τὸ πλησιέστερον κάτοπτρον, διὰ νὰ
βεβαιωθῶσιν ὅτι ἡ πούδρα στέκει καλὰ καὶ ἡ
κόμη των δὲν μετεκινήθη.

Εἶτα ἕκαστος, ὅστις γνωρίζει προσωπικῶς τὸν
διαπρεπῆ ἀδελφόν μου, ἐπιφωνεῖ μετὰ δυσκόλως
συνεχομένης περιφρονήσεως:

— Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Βαζῶ. Ἐχω στενὴν φι-
λίαν με τὸν Βαζῶ. Χθὲς ἀκόμη ἐπρογευματίσα
μαζί του.

— Ἀλλὰ βέβαια, ὁ κ. Βαζῶ ἀναγγέλλη.

— Ναι ἀλήθεια· ἀλλ' αὐτὸς εἶνε ἕνας ἄλλος
Βαζῶ, ἴσως Βαζῶ ὅστις δὲν εἶνε διόλου ἑξοχος.
Εἶνε μόνον ἀδελφὸς τοῦ Βαζῶ.

— ὦ! τὸ βλέπω. Αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀφανὴς
συγγενὴς τοῦ περιφήμου Βαζῶ.

Καὶ γενικῇ ὑπάρχει ἐντύπωσις, ὅτι ἐδοκίμασα
νὰ περάσω ὡς ὁ ἑξοχος ἀδελφός μου, καὶ νὰ
σφετερισθῶ τὸν θαυμασμόν. Τινὲς μάλιστα θὰ
ἔχαιρον, ἐάν τὰ ἔθιμα τῆς κοινωνίας τοὺς ἐπέ-
τρεπον νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ἀνίαν των ἀποβάλ-
λοντές με τῆς αἰθούσης. Τὸ αἶσθημα τῆς δυσ-
ρεσκείας καὶ τῆς ὀργῆς ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἐκδη-
λούμενον ἐν πλήθοντι θεάτρῳ, ὅτε ὁ θεατρώνης
ἐμφανίζεται πρὸ τῆς αὐλαίας, ἀκριβῶς ὅταν
μέλλῃ ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις καὶ μετὰ λύπης
ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μὲς Τόμκινς (ἡ πρωταγωνί-
στρια) ἠδιαθέτησεν αἰφνιδίως καὶ ἀδυνατεῖ νὰ
προσέλθῃ. Ἡ διέθυσσις ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιεί-
κειαν τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν μὲς Σμίθερς (τὴν ἀν-
πληροῦσαν τὴν μὲς Τόμκινς), ἥτις εὐμενῶς συν-
ήνεσε νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον, χωρὶς νὰ λάθῃ
καιρὸν νὰ παρασκευασθῇ ὅσον ἔπρεπεν.

Οἱ θεαταί, ἡ τοῦλάχιστον ἐκεῖνοι τῶν θεατῶν,
ὅσοι ἤλθαν με σκοπὸν νὰ ἴδωσι τὴν μὲς Τόμκινς,
μετὰ δυσκολίας συνέχουσι τοὺς συριγμούς εἰς τὴν
ἐμφάνισιν τῆς ἀθώας ἀντικταστατίδος· καὶ εἶμαι
εἰς θέσιν τόσον δυσχερῆ, ὅσον καὶ ἡ μὲς Σμίθερς,
με μόνον τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲν πληρώνομαι
τοῦλάχιστον, καθὼς αὕτη!

Ἡ Ἰουλιέττα θὰ ἦτο βέβαια πολὺ ἄπειρος
νεῆνις, ἡ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ μὴ γνωρίζῃ πολὺ
τὸν κόσμον, ὥστε νὰ ὑποβάλλῃ τοιαύτην ἀνόητον
ἐρώτησιν λέγουσα «τί σημαίνει τὸ ὄνομα;» Βλέπω
σαφῶς ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῆς ἐσπέρας ταύτης,
ὅτι τὸ ὄνομα σημαίνει πολὺ, καὶ θὰ ἤμην πολὺ
εὐτυχέστερος ἐάν τὸ ἰδικόν μου δὲν ἦτο Βαζῶ.

Ἀφοῦ ἡ πρώτη δυσμενὴς ἐντύπωσις ἐπὶ τῇ
ἐμφανίσει μου κατεπραῦνθη ἐν μέρει (οὐδέποτε
ἐντελῶς ἐξαλείφεται), σχηματίζω τὸ πρόσωπόν
μου ἐπὶ τὸ χαριέστερον, ὅσον δύναμαι, καὶ συγ-
κεντρῶ τὸ θάρρος μου διὰ νὰ παρακαλέσω κυρίαν
τινὰ νὰ συγχωρῇ μετ' ἐμοῦ. Ἐπειδὴ χορεύω
ὅπως οὐ κομψῶς, κολακεύομαι με τὴν ἐλπίδα
ὅτι ἡ ἄσκησις αὕτη θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ πε-
ριστείλῃ κατὰ τι τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός
μου, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ Βαζῶ. Εἰς ἐν τῶν
διαλειμμάτων τοῦ τετραχόρου, ἀκριβῶς ἐνῷ ἀρ-
χίζω νὰ εὐχαριστοῦμαι ὅτι τὰ πράγματα πη-
γαίνουν πολὺ καλλίτερα, ἡ συγχωρεῦσί μου
στρέφεται πρὸς με καὶ λέγει ἐταστικῶς:

— Ὑποθέτω, ὁ ἀδελφός σας δὲν χορεύει;

— Πολὺ κακά. Κατὰ τοῦτο τὸν ὑπερέχω.

— Ἄ! δὲν τὸ ἐσκέφην. Οἱ ἄνδρες τῆς με-
γάλης ἀξίας ποτὲ δὲν χορεύουν καλὰ.

Ἀλγεινῶς τρωθεὶς ἐκ τοῦ σαρκασμοῦ τούτου
καταπίνω τὴν ὀργήν μου καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν
θέλω διὰ πνευματώδους συνδιαλέξεως. Λέγω
τὰ λαμπρότερα πράγματα μετ' ἐμπροστίης
σοβαρότητος, οἶονεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς σπινθηροβό-
λου εὐφυίας μου. Εἰς τὸ τέλος ἐνὸς τῶν εὐφρε-
στέρων μου ἐπιγραμμαμάτων ἡ ἀκροατρία μου,

κρύπτουσα μορφασμὸν ὑπὸ τὸ ῥιπίδιόν της, λέγει :

— Ἦκουσα ὅτι ὁ ἀδελφός σας εἶνε λαμπρότατος ὁμιλητής· διατί δὲν ἦλθεν ἀπόψε;

— Εἶχε δώση ἄλλου τὸν λόγον του, καὶ δι' αὐτὸ ἐμποδίσθη.

— Τί κρίμα! εἶνε περιζήτητος εἰς τὴν κοινωνίαν, βέβαια, καὶ ὁ καιρός του εἶνε πολύτιμος. Ἄ! καλὰ. Δὲν τὸν κατηγορῶ διότι δὲν ἦλθεν ἐδῶ νὰ πληξῇ.

Ἀλλὰ περὶ ἐμοῦ τίποτε! λέγω κατ' ἐμαυτὸν· ὁ καιρός μου εἶνε τὸσον πολύτιμος δι' ἐμέ, ὅσον καὶ ὁ τοῦ διαπρεποῦς ἀδελφοῦ μου δι' αὐτόν, καὶ ἔχω τὴν ἀποστροφὴν εἰς τὴν πληξίν, ὅσῃ καὶ ὁ περιφημότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ὡς δύναται εὐκόλως πᾶς τις νὰ φαντασθῇ, αἰνοχλήσεις, τὰς ὁποίας ὑποφέρω ἐκ τῆς ἀτυχοῦς συγγενείας μου μετὰ τὸν περιόνυμον Βαζῶ, εἶνε πολλοὶ ἀμαξήλατοι, ὅστις με ὠδήγησεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Στόλου εἰς τὴν Μαρχαρίνην Ἀψίδα, αὐθαδῶς ἀπεποιήθη τὰς ἐξ πέννας διὰ τὸ νόμιμον ἀγῶγί του καὶ ἀπῆλθε τρία σελλίνια. Ἡ μεταξὺ ἡμῶν ἕρις παραχρῆμα προσέλαυσε μέγα πληθος, οἵτινες ἐτάχθησαν μετὰ τὸ μέρος τοῦ ἀμαξήλατου καὶ ὑποχρεωτικῶς τὸν ἐδοήθησαν νὰ με καταφέρῃ. Ἐδῶκα εἰς τὸν αὐθάδη τὰ ζητούμενα, ἀλλὰ κρυφὰ ἐσημείωσα τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμάξης του, καὶ τὴν ἐπισύσταν ἔκαμα μήνυσιν κατ' αὐτοῦ εἰς τὸ πταισματοδικεῖον. Ὁ ἀμαξήλατος καταζητήθη καὶ ἐκλητεύθη. Ἀρξαμένης τῆς δίκης, ὁ δικαστὴς με ἠρώτησε τὸ ὄνομά μου.

— Βαζῶ, ἀπήντησα δειλῶς.

Τὸ αὐστηρὸν τῆς δικαστικῆς ὄψεως ἐμετρίσθη εὐθὺς διὰ φιλόφρονος μεσιδιάματος.

— Ὁ ἑξοχος κ. Βαζῶ! εἶπεν ἐταστικῶς. Δύναμαι νὰ σὰς προσφέρω μίαν πολυθρόναν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας;

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν ἐντιμότητά σας. Εἶμαι ἀδελφός τοῦ κυρίου ἐκείνου.

— Ὡ! καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ πταισματοδίκου ἀνέλαβον εὐθὺς τὴν συνήθη αὐστηρὰν ἔκφρασιν.

— Κλητὴρ! εἶπε μετὰ μορφασμοῦ, δόσε μίαν καρέκλα εἰς τὸν ἐνάγοντα. Τώρα, κύριε, ποία εἶνε ἡ αἰτίσάς σας κατὰ τοῦ ἐναγομένου;

Ἐξήγησα διὰ βραχέων τὸν γενόμενον κατ' ἐμοῦ ἐκδιασμόν, προσθεὶς ὅτι δὲν μ' ἔμελε διὰ τὰ χρήματα, ἀλλ' ὅτι θεώρουν καθήκον μου πρὸς τὸ δημόσιον νὰ καταδιώξω τὸν ἀσυνοίητον ἀμαξήλατον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἄξιος δικαστής. Ἡ πράξις ἀπεδείχθη, καὶ θὰ ἐπιβάλω πρόστιμον εἰς τὸν πταίστην· ἀλλὰ, ἐὰν ἐρωτήσετε τὴν γνώμην μου, θὰ σὰς εἶπω ὅτι τοιαύτη μικροπρεπὴς ἀγωγή, ὁποία αὐτή, δὲν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ ἑν-

δοξον ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρετε. Καταδικάζω τὸν κατηγορούμενον εἰς πρόστιμον ἐνὸς σελλινίου, καὶ ἀπαλλάττω αὐτὸν τῶν ἐξόδων τῆς δίκης.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ὁ διαπρεπὴς ἀδελφός μου κατεδέχθη νὰ με τιμῇ δι' ἐπισκέψεως.

— Σὺ εἶσαι, Ἰωσήφ; ἀνέκραξεν· χαίρω πολὺ ὅπου σὲ βλέπω.

— Πῶς περνᾷς, ὡς τόσο; εἶπε μετὰ τινος σαρκασμοῦ.

— Πολὺ καλὰ, δόξα τῷ Θεῷ· ἀλλὰ τί συμβαίνει; διατί φαίνεσαι δυσχερῆσθαι;

— Συμβαίνει, Ἰωσήφ, ὅτι ἡ διαγωγή σου εἶνε πολὺ ἀνοίκειο; καὶ με ἐκθέτει εἰς τὴν κατάκρισιν τοῦ κόσμου.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἐχεις τὴν συνήθειαν νὰ πηγαινῇς συχνὰ εἰς τὸ θέατρον συνοδευόμενος ἀπὸ νεαρὰν τινα κυρίαν. Σὺ κ' ἐκείνη κατέχευε πάντοτε περιφανῆ θέσιν εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ἀλλὰ γνωρίζεις τὴν κυρίαν καὶ εἰςέυρεις πολὺ καλὰ, ὅτι πρόκειται νὰ τὴν νυμφευθῇ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα. Τί τὸ ἀνοίκειον βλέπεις εἰς τοῦτο;

— Ὅτι ὀνομάζεις τὸν ἑαυτὸν σου κύριον Βαζῶ καὶ δύνατον νὰ ἐκληφθῇς ἀντ' ἐμοῦ. Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνους ποὺ νυμφεύονται συχνά, αἱ συνέπειαι τῆς ἀπερισκέπτου διαγωγῆς σου πιθανὸν νὰ βλάψωσι τὴν υπόληψίν μου. Μὴ λησμονῇς ὅτι φέρεις τὸ ἐντιμὸν ὄνομα Βαζῶ.

— Ἀλλὰ χάρισμα σου λοιπὸν τὸ ἐντιμὸν ὄνομα Βαζῶ!

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἄν καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποδύθω τὴν μεταξὺ μας συγγένειαν, δύναμαι τοῦλάχιστον νὰ μένω μεμακρυσμένος ἀπὸ ἐν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀρνείται νὰ φυλάξῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κοινοῦ ὀνόματός μας. Εἰς τὸ μέλλον εἴμεθα ξένοι.

Μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων, ὅταν ὁ ἑξοχος ἀδελφός μου ἦ οἱ θαυμασταί του μετὰ παραφορκίσωσι, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πλέον, θὰ υπάγω πρὸς τὸν ἑνδοξον Βαζῶ καὶ θὰ τοῦ ῥίψω κατακέφαλα μίαν προσφώνησιν, τὴν ὁποίαν ἡτοίμασα διὰ τὴν περίστασιν ἡ προσφώνησίς μου ἔχει ὡς ἐξῆς:

« Ἐπιτρέψατέ μοι, διαπρεπέστατε ἀδελφε μου, νὰ σὰς πληροφωρῶ ὅτι δὲν δίδω οὔτε λεπτὸν διὰ σὰς καὶ διὰ τὸ περικλεῖς ὄνομα τῶν Βαζῶ, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε νίπτω τὰς χεῖρας καὶ σὰς ἀρνοῦμαι, σὰς κ' ἐκεῖνο. Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἰσθε ὁ μοναδικὸς Βαζῶ, ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος ἐνὸς ὀνόματος λίαν ὑπερήχου δι' ἐμέ καὶ δυσχαστάτου. Ἐπειδὴ ὁ νόμος τῆς Ἀγγλίας μοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀλλάξω ὄνομα, θὰ καλοῦμαι εἰς τὸ μέλλον Γριμπῶ. Τὸ Γ ρ ι μ π ῶ ἀποτελῇ διαφορὰν μεγίστην καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ φέρῃ εἰρήνην, ἐλευθερίαν, εὐτυχίαν καὶ ἀφάνειαν.

Ἐξ ἡμῶν θὰ προκύβουσι δύο διακεκριμένοι φυ-
λαὶ ἀνθρώπων, οἱ Βαζαῖοι καὶ οἱ Γριμπαῖοι.
Ἐάν μετὰ πέντε ἢ ἑξ χιλιάδας ἔτη ἀπὸ σήμε-
ρον, αἱ δύο αὗται πλυτπληθεῖς φυλαὶ ἔλθωσιν εἰς
ρῆξιν καὶ χύνουσι τὸ αἷμα ἀλλήλων, ἔχετε τὴν
καλωσύνην νὰ ἐνθυμησθε ὅτι ἡ ἀδελφοκτόνος
αὕτη πάλη θὰ ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἀπο-
κλειστικῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ἔξοχον πρωτοβου-
λίαν καὶ εἰς σᾶς καὶ μόνον ὁ ἀμερόληπτος ἱστο-
ρικός θ' ἀποδώσῃ τὴν ἀρχικὴν εὐθύνην τῆς τρο-
μερᾶς συγκρούσεως. Ὑπαγε ὀπίσω μου, Βαζῶ!
Τὸ Γριμπῶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ εἰς τὸ
ἑξῆς ἀποκηρύττει πᾶσαν συνάφειαν μετὰ σοῦ καὶ
δὲν σὲ γνωρίζει πλέον!»

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

II.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Καθ' ὃν χρόνον τὸ κοινὸν φαίνεται ἀπασχολούμε-
νον πολὺ μὲ τὸν λεγόμενον πνευματισμὸν καὶ τὰς
«ἐπιστολάς τῶν πνευμάτων» καὶ ἄλλα ἀλλόκοτα
πράγματα, ἀξιόπεριεργον δύναται νὰ εἶνε, χωρὶς
ἄλλως νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ τῆς γνησιότη-
τος τῶν ἐπιστολῶν τούτων, νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐξή-
γησιν τῶν φωτογραφιῶν τῶν πνευμάτων ἢ φαντα-
σμάτων. Αἱ φωτογραφίαι αὗται, ὧν πολλαὶ ἐτυπώ-
θησαν εἰς περιοδικὰ τῆς Ἀγγίας καὶ τῆς Ἀμερι-
κῆς καὶ μεγάλην προὔξινισαν αἰσθησιν, δεικνύ-
ουσι συνήθως τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου ἀνέτως ἐπὶ ἑ-
δρας καθημένου, ἐνῶ παρ' αὐτῷ καθημένη, ἢ ἱσταμέ-
νη παρὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης, φαίνεται
ἢ σκιώδης εἰκὼν ἄλλου προσώπου, διὰ μέσου τοῦ
ὁποίου, σύμφωνα μὲ τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην
περὶ πνευμάτων ἰδέαν, εἶνε ὁρατὰ εὐκρινῶς ὅλα τὰ
ἐπιπλά, σκίμποδες κλπ. τὰ ὅποια ἡ μορφή ἐκείνη,
ἂν ἦτο ἐν σαρκὶ καὶ αἵματι, ἔπρεπε ν' ἀποκρύπτῃ
ἀπὸ τῆς ὄψεως.

Ἡ μέθοδος, ἥς γίνεται χρῆσις πρὸς ἀποτύπωσιν
τῶν σκιωδῶν τούτων ἢ φασματικῶν εἰκόνων, εἶνε
τόσον ἀπλῆ, ὥστε εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς
τόσοι φιλότεχνοι ἐννοοῦσι τὰς ἀρχὰς ὡς καὶ τὰ καλ'
ἑκάστα ἐν ταῖς διαφόροις ἐφαρμογαῖς τῆς φωτογρα-
φίας, θαῦμα μόνον εἶνε ὅτι ἡ ἀγορὰ δὲν εἶνε παρα-
φορτωμένη μὲ τοιαύτας φωτογραφίας. Πρὸς ἐξή-
γησιν τῶν μίλων, ὧν γίνεται χρῆσις εἰς παραγω-
γὴν τῶν τοιούτων φωτογραφιῶν, θὰ προσπαθήσωμεν
νὰ γείνωμεν καταληπτοὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώ-
στας, φωτογράφους καὶ μὴ φωτογράφους.

Ἐν πρώτοις εἶνε γνωσιότατον, ὅτι ἡ λήψις συνή-
θους φωτογραφίας ἐκτελεῖται διὰ τῆς ἐκθέσεως
μιάς πλακῆς, ὅπερ εἶνε τὸ τεχνικὸν ὄνομα τοῦ τε-
μαχίου τῆς ὕλης, τῆς κεκαλυμμένης μὲ ὑγρὸν τι
εὐαίσθητον εἰς τὸ φῶς. Τινὲς τῶν πλακῶν τούτων
εἶνε εὐαίσθητότεραι ἄλλων, τοῦτέστιν ἀπαιτοῦσι
μικροτέραν ἢ βραχυτέραν ἐκθέσιν, κατὰ τὸν ρυθμὸν
καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς πλακῆς, καὶ ἂν αὕτη εἶνε
βραδεῖα ἢ ἀκαριαία. Λίαν βραδεῖα πλάξ ἀπαιτεῖται
διὰ τὸν σκοπὸν ἐν προτιθέμεθα, καὶ αὕτη, ὅταν λη-

φθῇ ἡ εἰκὼν, θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἀρνητικὸν πρό-
τυπον, ἐξ οὗ αἱ φωτογραφίαι τυποῦνται ἐπὶ παρε-
σκευασμένου χάρτου.

Χάριν ευκολωτέρας ἐξηγήσεως, ἃς ὑποθέσωμεν
ὅτι ζητεῖται ἡ φωτογραφία νέου καθημένου παρὰ
τραπέζαν καὶ ἀναγινώσκοντος, παρὰ τὸ πλευρὸν
τοῦ ὁποίου ἵσταται ἡ φασματικὴ μορφή ὄντος τινός.
Ὡς εἰκὼς, ὑπάρχουσι πνεύματα καὶ πνεύματα, καὶ
τὰ διὰ τοὺς φωτογράφους προωρισμένα ὀφεί-
λουν νὰ ἔχωσι σάρκα καὶ ὀστέα. Ἦνα ἔλθωμεν δὲ
εἰς τὰς λεπτομερείας, οἱ σκίμποδες, τράπεζαι καὶ
ἄλλα ἐπιπλά διευθετοῦνται ὅπως ἐπιθυμοῦμεν νὰ
τὰ φωτογραφήσωμεν, καὶ ὁ ἡμέτερος νέος καθίζε-
ται ἐπὶ ἑδρας.

Τώρα, χρειάζεται καὶ εἰς γηραιὸς κύριος, καὶ
οὗτος πρέπει νὰ λάβῃ τὴν θέσιν καὶ νὰ προσλάβῃ
τὴν ὄψιν, εὐάρεστον ἢ ὄχι, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὸ
«πνεῦμα». Ἡ μηχανὴ εἶνε ἐτοίμη πρὸς χρῆσιν καὶ
περικλείει μίαν πλάκα, διὰ τὴν ὁποίαν ἔως ἐξ δευ-
τερολέπτων ἐκθεσις εἰς τὸ φῶς εἶνε ἀναγκαία πρὸς
συμπλήρωσιν τῆς παρασκευῆς καὶ πρὸς ἐπιτυχῇ
λήψιν τῆς εἰκόνος.

— Τώρα μὴν κινεῖσθε, σᾶς παρακαλῶ, φωνά-
ζει ὁ φωτογράφος.

Καὶ συγχρόνως τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ φακοῦ τῆς
μηχανῆς ἀφαιρεῖται, καὶ μετὰ δύο δευτερόλεπτα τὸ
πολὺ πάλιν ἐπιτίθεται. Ὁ γηραιὸς κύριος λίαν
φιλοφρόνως πληροφορεῖται, ὅτι ἡ παρουσία του δὲν
εἶνε πλέον ἀναγκαία καὶ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τοῦ
δωματίου, ἂν ἀγαπᾷ. Ἀποῦ αὐτὸς ἐξέλθῃ, τὸ κά-
λυμμα ἀφαιρεῖται καὶ πάλιν, ὁ νέος καὶ τὰ ἐπιπλά
υποβάλλονται εἰς τεσσάρων δευτερολέπτων περι-
πλέον ἐκθεσιν, τὸ κάλυμμα πάλιν ἐπιτίθεται, καὶ
ἰδοὺ ἡ φωτογραφία τοῦ φαντάσματος εἶνε τετελε-
σμένον γεγονός.

Ὅταν ἡ πληθὺς ἀναπτυχθῇ καὶ καταστῇ ἐναργὴς
καὶ ἡ φωτογραφία ἐξ αὐτῆς τυπωθῇ, θὰ εὐρωμεν ὅτι
ὁ γηραιὸς κύριος εἶν' ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ ἐμράνειά του
εἶνε μόνον σκιά, ἐνῶ τὰ ἐπιπλά εὐκρινῶς φαίνονται
διὰ μέσου τῆς σκιάς ταύτης, καὶ τοῦτο διότι ὁ μὲν
γηραιὸς κύριος ἐστάθῃ πρὸ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς
ἀκριβῶς τὸσον χρόνον, ὅσον διαρκεῖ καὶ τῶν
φωτοματμάτων ἡ ἐμράνεια, τὰ δὲ ἐπιπλά καὶ ὁ νέος
ὁ καθήμενος ἔμειναν τὸ τριπλοῦν τοῦ χρόνου τού-
του πρὸ τοῦ φακοῦ. Ὁ φωτογράφος τώρα δύναται
νὰ παραγάγῃ ὅσα ἀντίτυπα θέλει ἐκ τοῦ πρωτοτύ-
που τούτου, καὶ ἂν τύχῃ νὰ εἶνε καὶ μέλος πνευ-
ματιστικῆς τινος ἐταιρίας, ἀναρίθμητα δύναται νὰ
πωλήσῃ.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Οἱ δύο τελευταῖοι ὑφιστάμενοι ἐν τῇ ἀγγλικῇ
Συντάγματι κατὰ τῶν Ἰουδαίων περιορισμοὶ παρα-
δόξως κατηγορήθησαν, ὁ μὲν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
πατρὸς, ὁ δὲ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ τῆς αὐ-
τῆς ἐβραϊκῆς οἰκογενείας. Ὁ μὲν βαρὺνός Λιονέλ
Ρότσιλδ ἐξελέχθη πρῶτος ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑβραῖος
βουλευτής, ὁ δὲ υἱὸς του, ὁ λόρδος Ρότσιλδ, πρῶτος
ἀνηγορευθὴ πατρίκιος, ἥτοι μέλος τῆς βουλῆς τῶν
Λόρδων. Ἐπειτα ὅτι, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν Σύνταγμα,
οὐδεμία τοῦ λοιποῦ ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ Χρι-
στιανῶν καὶ Ἑβραίων.